

РЕШЕНИЕ

№ 3336

гр. София, 17.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **11554** по описа за **2021** година докладвано от съдия Калин Куманов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс във връзка с чл.63, ал.1, пр.2 от ЗАНН.

С Решение от 02.08.2021 г., постановено по НАХД № 2967/2021 г., Софийският районен съд е потвърдил Наказателно постановление № 17-4332-017960/14.09.2017 г., издадено от Началника на ОПП при СДВР, в частта му, с която на Д. С. Р. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], е наложено административно наказание глоба в размер на 1000 лв. на основание чл.174, ал.1, т.2 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ за извършено административно нарушение на чл.5, ал.3, т.1 от същия закон.

Недоволен от така постановеното решение в потвърдителната му част е останал жалбоподателят Р., който с касационна жалба, подадена в срок, обжалва същото. В жалбата се твърди, че съдебният акт е неправилен и необоснован. От настоящия съд се иска да отмени касираното решение и да отмени оспореното постановление. В с.з. касаторът не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по касационната жалба Началникът на ОПП при СДВР, не се явява, не се представлява и не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд-София град, като провери правилността и обосноваването на първоинстанционното решение във връзка с направените от касатора оплаквания, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна поради следните съображения :

Релевантните по спора факти и обстоятелства са правилно установени от решаващия състав на Съда и са последователно възпроизведени в мотивите на обжалваното решение. Възприетата от Съда фактическа обстановка е съобразена със събраните по делото доказателства.

Срещу касационния жалбоподател е ангажирана административно-наказателната отговорност на основание чл.174, ал.1 ЗДвП за това, че на 23.08.2017 г., около 03:50 ч в [населено място], по [улица], с посока на движение от пл."С. гара" към [улица], Д. С. Р. управлявал лек автомобил "Ф.", модел „П." с рег. [рег.номер на МПС] . Водачът е бил спрян за проверка от служители при 05 РУ-СДВР. Поради съмнения, че той е употребил алкохол, е било потърсено съдействие от екип на ОПП-СДВР. Р. е бил изпробван с техническо средство "Алкотест Дрегер 7510" с ид.№ ARDM 0212, с проба с №72 в 04:20 ч. Отчетен е положителен резултат, възлизащ на 0,92 промила съдържание на алкохол в издишания въздух. На водача е бил издаден талон за медицинско изследване № 0000239, връчен на 23.08.2017 г. в 04:50 ч, с указания да се яви в УМБАЛ [фирма] най-късно до 30 минути, т.е. до 05:20 ч на същата дата.

На място срещу Р. е съставен АУАН № 538411/23.08.2017 г., в което са отразени обстоятелствата по констатираното нарушение, квалифицирано по чл.5, ал.3, т.1 ЗДвП. При така установената фактическа обстановка, която е възприета от наказващия орган, е издадено обжалваното пред СРС наказателно постановление.

За да потвърди оспореното пред него постановление, районният съд е приел, че нарушението е безспорно доказано, а административнонаказателното производство е протекло без съществени процесуални нарушения.

Касационната инстанция споделя изводите на СРС за доказаност на виновно извършеното нарушение.

В постановения за разглеждане случай е изтекла абсолютната давност за административно-наказателно преследване на деянието. Абсолютната погасителна давност е регламентирана в чл.81, ал.3 НК, като съответно тя е четири години и половина за административни нарушения от момента на извършването им съобразно изменението на чл.80, ал.1, т.5 НК (ред., ДВ., бр.26 от 06.04.2010 г.). Нарушението е извършено на 23.08.2017 г. и абсолютната давност за него е изтекла на 23.02.2022 г.

По силата на препращането в чл.11 ЗАНН по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго, се прилагат разпоредбите на НК. В ЗАНН няма изрична уредба за съдебната фаза на административнонаказателното производство и в този случай се прилагат разпоредбите за давността и абсолютната давност в НК.

Давността представлява определен в закона период от време, с изтичането на който държавата губи правото си да осъществи наказателно преследване или да изпълни наложено наказание. За давността съдът е длъжен да следи служебно. С изтичането на давностния срок титулярът на правото губи предоставената му от закона възможност да го осъществи чрез използване на държавна принуда. В наказателното, респ. в административнонаказателното правоотношение, правомощията на държавата се осъществяват само по принудителен ред, който при това е точно регламентиран от гледна точка на държавни органи, които ги осъществяват и от гледна точка на възможните техни действия. П. характер на тези правомощия изключва възможността

за доброволно изпълнение на каквото и да било от страна на дееца. Както наказателната, така и административнонаказателната отговорност, е немислима без принудата. Ето защо погасяването на възможността да се упражнява принудително дадено право е равнозначно на погасяване на самото право.

В зависимост от това кое право на държавата се погасява, са налице два вида наказателноправна давност - изключваща правото да се осъществи наказателно преследване, и давност, която погасява правото на държавата да изпълни наложено наказание.

Давността, погасяваща наказателното преследване, е уредена в чл.80 и чл.81 НК и погасява правото на държавата да възбуди наказателно преследване. Според разпоредбата на чл.80, ал.1 НК наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на посочените в т. 1-5 срокове. Правната същност на погасяването се изразява в изключване на възможността държавата да осъществи наказателно преследване или да изпълни наложено наказание поради предвидени в закона фактически положения или поради последвала амнистия. Иначе казано, тя губи тези свои права. Юридическият факт, който влече изключване на наказателното преследване, е бездействието на държавата в лицето на нейните компетентни органи през посочените периоди от време.

Разпоредбата на чл.79 НК предвижда, че наказателното преследване се изключва, когато е изтекла предвидената в закона давност. Съобразно чл.80, ал.1, т.5 от същия кодекс наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години за всички други наказания, с изключение на тези по предходните точки на същата алинея. В нормата на чл.81, ал.3 НК е предвидена абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока по предходния член. Съгласно правилото на чл.80, ал.3 НК давността за наложената глоба е 3 години, а абсолютната давност, изключваща отговорността на нарушителя, е четири години и половина, която е изтекла.

Ето защо съдебното решение, с което е потвърдено Наказателно постановление № 11-01-97/18.09.2019 г., издадено от Директора на Агенцията за държавна финансова инспекция следва да бъде отменено и заедно с него да бъде отменено и посоченото наказателно постановление.

С оглед изхода на спора на ответника не се дължат претендираните от него разноски. Касационният жалбоподател не е предявил претенция за разноски и Съдът не дължи произнасяне по този въпрос.

Така мотивиран, и на основание чл.222, ал.1 от АПК във вр.с чл.63, ал.1, изр.2 от ЗАНН, Съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение от 02.08.2021 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД № 2967/2021 г., и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 17-4332-017960/14.09.2017 г., издадено от Началника на ОПП при СДВР, в частта му, с която на Д. С. Р. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], е наложено административно наказание глоба в размер на 1000 лв. на основание чл.174, ал.1, т.2 от Закона за движението по пътищата за извършено административно нарушение на чл.5, ал.3, т.1 от същия закон.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.